

Инструменталистът във фолклорната МУЗИКАЛНА КУЛТУРА НА СЛИВЕНСКО (Музикалноантропологични наблюдения)

Наталия Рашкова

Мястото и значимостта на музиканта инструменталист в културата, участието му в общностния живот, задължителните за него социални роли и функции, дефинираните от съответната локална култура начини за музикално поведение - такъв тип проблематика се предпоставя от една утвърдена концепция за постигане на познание за мястото на музиката в човешкото битие - музикалната антропология (вж. Merriam 1964). Антропологичният подход към музиката е в състояние да проследи, да разкрие и обясни разнообразни модели и процеси в различни типове музикални култури. Погледът към музиката в културата е особено ползотворен при изследването на селищни и локални общности.

Възможност за такъв тип изследване ми дават интервюта със седмина фолклорни музиканти от три села - Млекарево, Сокол и Бял кладенец, направени от мен по време на фолклорна експедиция, организирана през 1986 г. от Историческия музей в гр. Сливен¹. Начинът на събиране, представяне и анализ на терения материал е съобразен с музикалноантропологичните изследователски перспективи. При разглеждането на функциите и контекста на реализация на музиката се търсят значенията, вложени в музикалното събитие от самите му творци и изпълнители. Затова в текста те присъстват със своя разказ за преживяното, със своите пояснения и позиция като носители на фолклорна музикална култура.

От самото начало на своя път към реализация в културата фолклорният инструменталист се намира в постоянно взаимодействие с нормативната система на общността. Придобиването на специализирано музикално познание, усвояването на локалния музикален език в рамките на определена култура изисква да се следва съответен модел на обучение. В процеса на формирането си фолклорният свирач развива музикалната си дарба, техническите си умения за свирене на избрания инструмент, заучава необходимия за музикалната си дейност репертоар. Така